

faa spinkel og anvendt paa en faa vilkaarlig Maade, at den ikke kunde gaa og gjælde for et Argument i den foreliggende Sag. Det erede Medlem sagde at jeg skulde have ønsket, at Folk, ogsaa udenfor de af mig nævnte 5 Tilfælde, skulde have begjæret Tilladelse til at anlægge Sag, og yttrede, at man ikke kunde forlange af Thinget, at det skulde udlevere Medlemmer, som Sagen havde fordret udleveret. Men det har jeg ikke sagt Noget om. Det, jeg har sagt, og som jeg gjerne skal gjentage, er, at man af den Omstændighed, at der kun har været 5 Tilfælde, i hvilke Folk have forlangt Sagsanlæg i Anledning af fornærmelige Udtalelser her i Thinget, aldeles ikke kunde slutte, at der ikke skulde være faldet mangfoldige andre fornærmelige Ytringer, som vare meget graverende og alvorlige, og som i Virkeligheden skadede Thingets Værdighed. Jeg tror, at man med Udtalelserne af det erede Medlem fra Høbro (Schjøtz) i frijsk Minde maa indrømme, at det hænder ikke faa overordentligt sjældent. Jeg veed ikke, om jeg af den erede Formand faaer Lov til at citere andre Ytringer, der ere faldne?

Formanden (Høgskbro): Naar Ytringerne ere blevne paatalte fra Formandens Side, ere de dermed bortfaldne.

Wagner: Det var det, jeg formodede. Men det er ikke let for mig at godtgjøre, at Thingets Værdighed er bleven nedsat ved Udtalelser, som ere faldne her, hvis jeg ikke faar Lov til at anføre disse Udtalelser, angaaende hvilke der ikke er blevet forlangt Sagsanlæg, men som ikke destomindre for nogles Vedkommende have været af en faa skandaløs Natur, at jeg tror, at det er uden enhver Tvivl, at Thingets Værdighed har lidt derved. Men selvfølgelig anfører jeg ikke Ytringerne, naar den erede Formand ikke tillader det.

Formanden (Høgskbro): Jeg tror ikke, at det kan tillades, mindst naar det erede Medlem selv betegner de paagjældende Ytringer som skandaløse, naagtet de i sin Tid bleve paatalte.

Wagner: Saa maa jeg indskrænke mig til at antyde dem, men Enhver veed meget godt, hvad der er, jeg siger til. Det er de Udtalelser, som bleve brugte af det erede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds om Ministeriets 7 Medlemmer. Jeg siger ikke, hvad det var, han sagde. Og det er den Maade, paa hvilken det erede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds betegnede de Medlemmer af Thinget, som vare

komne herind, uden at de i Forveien havde afholdt Møder, til hvilke der var givet Alle Afgang. Ethvert Medlem i Thinget veed, hvortil jeg siger, saa dette kan gjøre samme Myt. Den erede Ordfører fandt sig foranlediget til at paatale Ytringer af mig, som han derefter erkjendte vare i Formen fuldstændig korrekte. Jeg ser ikke det Berettigede i at paatale en Ytring, naar man erkjender, at den i Formen er korrekt. Naar den var korrekt, maatte jeg vel have Lov til at fremkomme med den, og den blev jo heller ikke paatalt af den erede Formand. Denne Udtalelse har jeg naturligvis ikke paa nogen Maade fremsat for indirekte at fremkalde en saadan Afseer af ulovlig Art fra de Forrettedes Side, og hvis det var Meningen med den erede Ordførers Udtalelse, at jeg skulde have brugt Ytringen i den Hensigt, maatte jeg betegne dette som en utilbørlig Insinuation. Jeg tvivler ikke om, at det ikke var den erede Ordførers Mening, skjøndt jeg maa indrømme, at hans Ord forekom mig noget uklare. Jeg skal pointere, hvad jeg sagde. Det, jeg sagde, var, at naar man negter disse Folk Afgang til at faae Opreisning ved Domstolene, kan det ikke negtes, at man derved frister dem til at tage sig til Rette ad anden Vej. Folk have en stærk Tilbøielighed til at staffe sig Net paa den ene eller den anden Maade, og naar de ikke kunne faae den ad Rettens Vej, frister man dem til at søge at staffe sig den paa anden Maade. Og jeg tillod mig at tilføie, at man jo har set, at Folk bukke under for denne Fristelse. Man har set Folk forsøge paa at staffe sig Opreisning ad ulovlig Vej, ad forkastelig Vej, en Vej, som jeg finder i høieste Grad brutal. Man har set Folk, som selv havde erklæret, at de havde omgaaedes de ædleste Aander af den højeste Dannelses, og som med Indignation vilde have afvist en Formodning om, at de vare udannede, gjøre det, og det vilde forsaavidt være mere forstaaeligt, at jævne Arbejdere, for hvem det ligger nærmere at tage sig til Rette med Haanden, kunde fristes til at gjøre det. Men jeg gjentager det, jeg har bestemt udtalt, at jeg betragter det som fuldstændig forkasteligt og ulovligt, og det er ogsaa erkjendt af den erede Ordfører, at mine Udtalelser i Formen vare korrekte.

Ordføreren (H. Holm): Det erede Medlem gjorde et Forsøg paa at bevise, at Thingets Værdighed havde lidt ved Udtalelser, der vare faldne her, men som vare paatalte af Thingets høitærede Formand. Det forekommer mig, at det er en underlig Ytring, thi naar Thinget gennem sin For-